

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. október 11-én.
Az úrvacsorai igehirdetés sorozat 3. alkalmán.***

Textus: Első Korinthusi levél 11. rész 23-26. verse: „Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: »Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.« Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: »E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.« Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön.”

Kedves Testvéreim!

Úrvacsorai sorozatunk harmadik állomásához érkeztünk. Arra a kérdésre keressük a választ, hogy mit kapunk meg az úrvacsorában? A válaszokban pedig beszéltünk arról, hogy kegyelmet kapunk, és a bűnbánatot követően bűnbocsánatot, ezek mellett pedig örömet és hálát. A mai napra egy olyan ajándék jutott, ami talán sokféle kérdést vet fel, de mégis érdemes róla elgondolkodnunk. Az úrvacsorában megkapjuk a reménységet az új szövetségben.

Melyik része vet fel kérdéseket? Természetesen a reménység. Hiszen mindannyian ismerjük Csokonai Vitéz Mihály versét, amelyben a reményről ír. A szavai mindennek mondhatóak, csak éppen reménységgel telinek nem. „Földiekkel játszó | Égi tűnemény, | Istenségnek látszó | Csalfa, vak Remény! | Kit terem magának | A boldogtalan, | S mint védangyalának, | Bókol úntalan. | Síma száddal mit kecsegtetsz? | Mért nevensz felém? | Kétes kedvet mért csepegtetsz | Még most is belém? | Csak maradj magadnak! | Biztatóm valál; | Hittem szép szavadnak: | Mégis megcsalál.” Hát ez volna a reménység?

A Szentírás alapján nyugodtan mondhatom, hogy nem. Sőt, továbbmegyek. A Szentírás alapján a reménység iránya egészen más, mint azt mi sokszor gondoljuk. Szerintünk jövőbeni kilátásról, jövőben bekövetkező eseményekre való várakozásról szól. Úgy véljük, hogy a „homályos” jövőben „esetleg” bekövetkező dolgokról szól. A reménység iránya azonban elsőként nem a jövő, hanem a múlt. Nem azért van bennünk reménység, mert a jövő olyan szép, hanem mert a múltban látjuk mindazt, amivel Isten megajándékozott minket. A Zsidókhoz írt levél nem véletlenül beszélt úgy a reménységről, mint biztos horgonyról. Pontosan ugyanúgy tartja meg a reménység az életünket, mint ahogyan a csónakot, vagy a hajót a horgony.

Elmúlt vasárnap, amikor a bűnbocsánatról volt szó, akkor előkerült már ez a kép. Amikor átéljük Isten bocsánatát Krisztusban, akkor az életünk csónakját Isten eloldja a bűn partjától. Ez a csónak pedig utána halad, vagy éppen sodródik a vízen. Amikor pedig szeretnénk megállni, szeretnénk megpihenni, szeretnénk azt, hogy az életünk átéljen biztonságot és nyugalmat, akkor kivetjük a horgonyt, és odarögzítjük magunkat Istenhez. Ez a horgony pedig nem más, mint a reménység, amivel megajándékoz minket Isten az úrvacsorában.

Miből fakad tehát a reménységünk? Abból, hogy Isten elküldte Jézus Krisztust erre a világra, hogy Ő feláldozta magát a mi bűneinkért, és hogy Ő feltámadt a halálból. Ebből következik minden más is. Az, hogy Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztusban, senki és semmi nem szakíthat el minket. Az úrvacsora ezt adja elénk. A megtöretett kenyér, mint Jézus Krisztus megtöretett teste, a bor, mint Jézus Krisztus kiontatott vére van előttünk. Ebből fakad a reménység. Hogyha Isten nem lépett volna, felénk, nem is lehetne semmi, amiben reménykedjünk.

A reménység kapcsán még egy kérdést szükséges feltennünk. Miből táplálkozik a reménységünk? Az ugyanis olyan, mint egy növény, hogyha nincsen megfelelő tápanyag, napsütés, vagy éppen víz, akkor nem növekszik. Amikor a reménységünknek nincsen táptalaja, akkor az is egy idő után elhal. Mégis azt tartja a mondás, hogy amíg élünk, remélünk. Mi az oka ennek? Az, hogy minden egyes napon kap táplálást a reménység. Amikor reggel felkelünk, akkor látjuk, hogy ismét egy napot ajándékba kaptunk. Ahogyan Isten egy-egy napon erőt ad nekünk. Ahogyan egy-egy nehéz helyzetben felkarol minket. Ahogyan hozzánk lép, és örömet ad nekünk. Nincsen olyan nap, hogy ne látnánk a Mindenható segítségét az életünkben. Ebből pedig fakad az a reménység, hogyha ez eddig így volt, akkor ez biztosan így lesz ezután is. A tapasztalat táplálja a reménységet.

Van egy nagyon kedves kis történet, amelyik megmutatja, hogy mit is jelent a múltbeli tapasztalatból táplálkozó reménység. Egy afrikai gyülekezet lelkésze arra lett figyelmes, hogy egy szegény öregember mindennap betér a templomba, de viszonylag hamar el is megy onnan. Arra a kérdésre, hogy mit csinál a templomban, azt felelte, hogy „bemegyek, hogy imádkozzam”. A lelkész csodálkozva mondta, hogy „nem is vagy bent elég hosszú ideig ahhoz, hogy imádkozhass”. Az öregember ezt válaszolta. Én nem tudok hosszú

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. október 11-én.
Az úrvacsorai igehirdetés sorozat 3. alkalmán.***

imát mondani, de minden délben eljövök ide, és ezt mondom: „Jézus! Itt van Jim...” Aztán várok egy percet, és Ő meghallgat engem. Az öreg Jim nemsokára kórházba került. Megállapították, hogy nagyon jó hatással van a szobatársaira. Az akadémikuskodó betegek barátságosabbak lettek, és sokat nevettek a kórteremben. Egy alkalommal az osztályos főnővér megszólította. „Jim! Azt mondják, hogy te hoztad ezt a változást erre az osztályra. Azt mondják, hogy mindig boldog vagy”. „Igen, kedves nővér, mindig boldog vagyok. De én nem tehetek róla, mert ezt a látogatómnak köszönhetem” – válaszolta Jim. A nővér nagyon elcsodálkozott, mert még sohasem látott nála senkit. Ezt kérdezte az öregembertől. „A te látogatódnak? Mikor szokott jönni”? Jim így felelt. „Mindennap délben. Jön, megáll az ágy lábánál és ezt mondja: Jim! Itt van Jézus...”

Ennek az embernek a reménysége abból fakadt, hogy minden áldott nap, délben átélte a Jézussal való találkozást. Számára elképzelhetetlen volt, hogyha éppen nem tud elmenni a templomba, mert az egészsége nem engedi, akkor ne találkozna ugyanúgy Jézussal, mint előtte. Ez a reménység. Az Isten jelenlétében, erejében, segítségében, áldásában való bizonyosság. Biztosak vagyunk abban, hogy a Mindenható segít, mint tette azt korábban is. Jön, mint ahogyan tette korábban is. Reménykedünk. Minden egyes úrvacsora pedig ezt erősíti meg.

Ugyanakkor azt is el kell mondanunk, hiszen erről szól a címünk is, hogy a reménység az új szövetségben van. Arra épül rá, amit Jézus Krisztus hozott el. Volt az első szövetség, amit ószövetségnek nevezünk, amit Isten akkor kötött a választott néppel, amikor kihozta őket Egyiptomból, a szolgaság házából. Törvényt adott nekik, a tízparancsolatot, és azt kérte, hogy tartsák meg azt. Aztán Jézus Krisztusban Isten egy új szövetséget is kötött az emberrel. Ezt akkor tette, amikor kihozta az embert a bűn fogságából, a bűn szolgaságából, vagyis akkor, amikor meghalt Jézus a kereszten. Aztán adott egy új parancsolatot is, amit az utolsó vacsora alkalmával mondott el az ott lévő tanítványoknak. „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást...” (János evangéliuma 13. rész 34. verse) Ez az új szövetség a mi reménységünk.

Miért? Mert Jézus Krisztus megmutatta nekünk a szeretetét. Megmutatta, hogy még az életét is hajlandó feláldozni értünk. Megmutatta, hogy még a mennyet is hajlandó elhagyni értünk. Megmutatta, hogy a bűnt is hajlandó magára venni, annak ellenére, hogy ő maga büntelen volt. Megmutatta, hogy nincsen olyan mélység, ahová ne volna hajlandó lehajolni értünk. Megmutatta a szeretetet, amit minden egyes úrvacsora is kézzel foghatóvá tesz.

Emellett pedig azért reménységünk az újszövetség, mert Jézus Krisztus minket is megtisztít. Az úrvacsorában erről beszélünk, amikor Krisztus vérének a hatásáról beszélünk. Ő tisztára mossa a mi szívünket. Itt pedig nem csupán a bűnbocsánatra gondolhatunk, hanem a mindenféle tehertől való megtisztításra. Hogyha a félelmek bepiskolták volna az örömünket, akkor elveszi a félelmünket. Hogyha az aggodalmak bemocskolták volna a reménységünket, akkor megtisztít minket az aggodalmaktól. Csak felsorolás miatt hadd mondjak még el pár dolgot. Krisztus vére megtisztít a rossz gondolatoktól, amelyek mások irányában jelennek meg. Ilyenek lehetnek az irigység, a bosszúság, a féltékenység, a harag. Megtisztít azoktól az érzésektől, amelyek a másokkal való kapcsolatainkat rontják meg. Én úgy éreztem, hogy te bántottál engem, pedig a másik nem is akart bántani. Én úgy gondolom, hogy nem is akartál segíteni, pedig a másik akart volna, csak nem tudott. Én úgy éreztem, hogy itt valami nincsen rendben, pedig minden rendben volt, csak az én érzéseim keveredtek össze. Jézus Krisztus megtisztít mindezekről. Ez az új szövetség. Ez az, amit az úrvacsorában Krisztus vére erősít meg. Ez az, ami reménységgel tölthet el minket, hogy amiként megtisztított minket ezektől korábban, megtisztít most is.

Az úrvacsora így válhat a reménység alkalmává. Így lehet valóság az, hogy amikor odamegyünk az úrasztalához, akkor találkozunk Jézussal, röviden csak a nevünket halljuk, és azt mondja: „itt vagyok”.

Ámen!